

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 23 czerwca 2015 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Patrycja Kubicka

Protokolant: st. sekr. sąd. Karolina Kmiecik

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2015 roku w Poznaniu

odwołania **L. U.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P.

z dnia 6 lutego 2014 roku znak (...)

w sprawie: L. U.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w P.

o zasiłek chorobowy

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje odwołującemu L. U. prawo do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku.

SSR Patrycja Kubicka

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku znak: (...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. odmówił **L. U.** prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku. Jako podstawę prawną wydanej decyzji organ rentowy wskazał przepisy art. 59, ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tj. Dz.U. z 2010 roku, nr 77, poz. 512) oraz art. 80 pkt. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 41 kodeksu postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960 roku.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podał, że L. U. pomimo wezwania na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS wyznaczone na dzień 22 stycznia 2014 roku nie stawił się na termin badania. Pozwany organ rentowy podał, iż ubezpieczony w trakcie pobierania zasiłku chorobowego jest zobowiązany zgłaszać płatnikowi świadczenia wszelkie zmiany dotyczące miejsca zamieszkania i czasowego pobytu, zgodnie z art. 80 pkt. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 41 kodeksu postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960 roku. Pozwany organ rentowy podniósł, iż L. U. nie zgłosił płatnikowi świadczenia zmiany pobytu w trakcie pobierania zasiłku. W związku z powyższym zaświadczenie lekarskie seria (...) wydane na okres od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku traci ważność z dniem 22 stycznia 2014 roku i nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 23 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r.

Od wskazanej decyzji L. U. wniósł w przepisany terminie i trybie odwołanie do tutejszego Sądu domagając się przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okres od 23 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r. L. U. wskazał, że wezwanie na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS wyznaczone na dzień 22 stycznia 2014 roku, zostało awizowane

w dniu 21 stycznia 2014 roku, a więc 1 dzień przed terminem badania. Odwołujący podniósł, iż w dniu 23 stycznia 2014 roku wyjął ze skrzynki pocztowej awizo. Z uwagi na złe samopoczucie i konieczność pozostawania w domu oraz mając na uwadze 14 dniowy termin na odebranie przesyłki, odwołujący odebrał adresowaną do niego przesyłkę zawierającą wezwanie na termin badania przez Lekarza Orzecznika ZUS wyznaczony na dzień 22 stycznia 2014 roku dopiero w dniu 3 lutego 2014r. W związku z powyższym odwołujący po zapoznaniu się z treścią wezwania, zadzwonił w dniu 3 lutego 2014r. do ZUS i wyjaśnił, dlaczego nie stawił się w wyznaczonym terminie. Następnie w dniu 4 lutego 2014r. wystosował do pozwanego organu rentowego pismo zawierające powody jego niestawiennictwa na terminie badania.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji wniósł o oddalenie odwołania.

Pismem z dnia 1 lipca 2014r. pozwany organ rentowy zakwestionował niezdolność do pracy odwołującego w okresie od 23 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

L. U. ma obecnie 36 lat.

Odwołujący był zatrudniony od dnia 8 lipca 2013r. do dnia 21 grudnia 2013 roku w charakterze Kierownika Biura - Centrum Usług (...) w banku (...) Spółka Akcyjna i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu.

L. U. pozostawał niezdolny do pracy w okresie od 16 grudnia 2013 r. do 26 stycznia 2014 r., a więc również w okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku. Niezdolność do pracy za okres od 16 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r. została potwierdzona zaświadczeniem lekarskim ZUS ZLA seria (...) wystawionym przez lekarza chirurga Z. M. z uwagi na dolegliwości bólowe brzucha spowodowane występowaniem drugiej śledziony splenomegalia. Zaświadczenie to miało zostać poddane kontroli przez lekarza orzecznika ZUS. Celem weryfikacji zasadności wydania zaświadczenia lekarskiego organ rentowy wezwał L. U. do stawienia się na badaniu u lekarza orzecznika ZUS, wyznaczonym na dzień 22 stycznia 2014 roku.

We wskazanym wyżej okresie niezdolności do pracy odwołujący mógł chodzić.

Przesyłkę zawierającą wezwanie na badanie do LO ZUS listonosz próbował doręczyć odwołującemu w dniu 21 stycznia 2014 roku. Odwołującego nie było w tym czasie w domu więc z powodu niemożności doręczenia listonosz pozostawił awizo w skrzynce oddawczej adresata.

W dniu 23 stycznia 2014 roku odwołujący wyjął awizo ze skrzynki pocztowej. Z uwagi na złe samopoczucie i konieczność pozostawania w domu oraz mając na uwadze 14 dniowy termin na odebranie przesyłki odwołujący odebrał awizowaną przesyłkę na poczcie w dniu 2 lutego 2014r. zawierającą wezwanie na badanie lekarskie wyznaczone na dzień 22 stycznia 2014 roku i po zapoznaniu się z jej treścią zadzwonił w dniu 3 lutego do ZUS oraz wyjaśnił, dlaczego nie stawił się w wyznaczonym terminie. Następnie w dniu 4 lutego 2014r. wystosował do pozwanego organu rentowego pismo zawierające powody jego niestawiennictwa na terminie badania.

Mając powyższe na uwadze zaskarżoną decyzją z dnia 6 lutego 2014 roku znak (...) - (...) pozwany organ rentowy odmówił L. U. prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku.

dowód: dokumenty w aktach organu rentowego w tym: zaświadczenie o niezdolności do pracy, wnioski o kontrolę zaświadczeń lekarskich, potwierdzenie odbioru przesyłki; wezwanie na badanie przez lekarza orzecznika (k. 18), zeznania odwołującego złożone w charakterze strony (k. 27-28), dokumentacja medyczna (k. 31-48), świadectwo pracy (k. 49).

L. U. pozostawał nadal nieprzerwanie niezdolny do pracy w okresie od dnia 16 grudnia 2013r. do dnia 26 stycznia 2014 roku tzn. również w okresie od 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku z powodu dolegliwości bólowych brzucha związanych z występowaniem drugiej śledziony splenomegalia.

dowód: opinia biegłego sądowego chirurga Z. F. (k.60).

L. U. w spornym okresie nie świadczył pracy, nie był zarejestrowany jako osoba bezrobotna.

Dowód: zeznania odwołującego (k. 27).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów.

Sąd uznał za przydatne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy dokumenty zgromadzone w aktach sprawy oraz w aktach pozwanego organu rentowego. Szczególnie przydatna dla poczynienia przez Sąd ustaleń faktycznych okazała się dokumentacja medyczna dotycząca leczenia odwołującego, która pozwoliła na rzetelną ocenę jego stanu zdrowia. Zaznaczyć należy, iż zgromadzone na potrzeby niniejszego postępowania dokumenty zostały sporządzone zgodnie z przepisami prawa, przez uprawnione do tego osoby lub organy w zakresie ich działania. Sąd uczynił również podstawą ustaleń faktycznych znajdujące się w aktach kserokopie dokumentów. Fakt niekwestionowania ich autentyczności przez strony pozwolił na potraktowanie kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Dla rozstrzygnięcia sprawy niezbędne było uzyskanie wiadomości specjalnych z zakresu medycyny, stąd też szczególnie cenną podstawą dokonanych ustaleń stanu faktycznego stała się opinia biegłego sądowego chirurga Z. F. z dnia

18 grudnia 2014 roku. Biegły chirurg w swojej opinii wskazał, iż L. U. w okresie od dnia 16 grudnia 2013r. do 26 stycznia 2014r. był niezdolny do pracy z powodu dolegliwości bólowych. W uzasadnieniu niniejszej opinii biegły podał, iż w oparciu o dokładną analizę dokumentacji stwierdzić należy, że odwołujący był niezdolny do pracy w okresie od 16 grudnia 2013r. do 26 stycznia 2014r. tzn. także w okresie od 23 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r. Opinię biegły uzasadniał następującymi przesłankami:

- leczenie było dobrze udokumentowane przez lekarza leczącego,
- okres leczenia był stosowny do choroby,
- dokumentacja zdrowia odwołującego od 2008 r. wskazywała podobne dolegliwości,
- wyniki badań dodatkowych potwierdzały i uwiarygodniały rozpoznanie i celowość leczenia.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku (sygn. akt: I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (zob. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2002 roku (sygn. akt: V CKN 1354/00, LEX nr 77046). Należy podkreślić, iż w postępowaniu cywilnym dowód w postaci opinii biegłego podlega ocenie na równi z innymi dowodami, a strony są uprawnione do podważania mocy dowodowej opinii biegłych za pomocą wszystkich dostępnych i przewidzianych przez prawo środków dowodowych.

Powyższa opinia nie była kwestionowana przez strony. Pełnomocnik pozwanego organu rentowego w piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2015 roku wskazał, iż nie wnosi zastrzeżeń do w/w opinii.

Reasumując, stwierdzić należy, iż biegły sądowy chirurg w jednoznaczny i logiczny sposób umotywował ocenę stanu zdrowia odwołującego, stanowczo i kategorycznie uznając, że odwołujący L. U. w okresie od 16 grudnia 2013r. do 26 stycznia 2014r., a zatem również w spornym okresie tj. od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia

2014 roku był niezdolny do pracy. Ostateczne wnioski opinii biegłego zostały sformułowane w sposób stanowczy, jednoznaczny i wyczerpujący, tak że nie było potrzeby sporządzania dodatkowych opinii przez biegłego tej samej bądź innej specjalności.

Jako w pełni zasługujące na wiarę Sąd ocenił zeznania odwołującego. Zeznania te są logiczne, konsekwentne i spójne, a także znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w dokumentach dołączonych do akt sprawy, w tym dokumentacji medycznej i opinii biegłego lekarza sądowego chirurga wraz z jej uzupełnieniami. Odwołujący zeznawał spontanicznie, szczerze i w sposób szczegółowy opisał sytuację, która uniemożliwiła mu stawiennictwo na badanie lekarskie. Podkreślić także należy, że zeznania odwołującego nie były kwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Odwołanie L. U. zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2014 roku, poz. 159) nazywanej dalej ustawą zasiłkową, zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zasiłek chorobowy przysługuje jednak również osobie, która stała się niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli niezdolność do pracy trwała bez przerwy co najmniej 30 dni i powstała: nie później niż w ciągu 14 dni od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego albo nie później niż w ciągu 3 miesięcy od ustania tytułu ubezpieczenia chorobowego - w razie choroby zakaźnej, której okres wylegania jest dłuższy niż 14 dni, lub innej choroby, której objawy chorobowe ujawniają się po okresie dłuższym niż 14 dni od początku choroby (art. 7 ustawy zasiłkowej).

Zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni (art. 8 ustawy zasiłkowej).

W myśl z kolei art. 9 ust. 1 i 2 cytowanej ustawy, do okresu zwanego "okresem zasiłkowym", wlicza się wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy (...) oraz okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni.

Zgodnie natomiast z dyspozycją art. 59 ust. 1 do 3 cytowanej ustawy prawidłowość orzekania o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby oraz wystawiania zaświadczeń lekarskich podlega kontroli, a kontrolę wykonują lekarze orzecznicy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którzy w celu kontroli mogą przeprowadzić badanie lekarskie ubezpieczonego w wyznaczonym miejscu.

Stosownie zaś do treści art. 59 ust. 6 cytowanej ustawy w razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5, to jest w terminie badania lekarskiego określonym w wysłanym do ubezpieczonego wezwaniu, zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następującego po tym terminie.

W niniejszej sprawie kwestią sporną było prawo odwołującego do zasiłku chorobowego za okres od 23 stycznia 2014 roku do 26 stycznia 2014r.

Pozwany organ rentowy mocą spornej decyzji z dnia 6 lutego 2014 roku znak (...) - (...) odmówił bowiem odwołującemu prawa do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku wskazując, że nie stawiał się on na wyznaczonym w dniu 22 stycznia 2014 roku na badaniu lekarskim, przez co uniemożliwił to badanie i w związku z tym zaświadczenie lekarskie seria (...) wydane na okres od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia

2014 roku utraciło ważność z dniem 23 stycznia 2014 roku. W związku z powyższym odwołujący nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres od 23 stycznia 2014r. do 26 stycznia 2014r.

Rzeczą Sądu w niniejszej sprawie było więc ustalenie, czy odwołujący w okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku był niezdolny do pracy oraz czy niezdolność ta powstała jeszcze w chwili podlegania ubezpieczeniu chorobowemu tj. jeszcze w chwili pozostawania w stosunku pracy, a także ustalenie przyczyny niestawiennictwa odwołującego na badaniu lekarskim przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 22 stycznia 2014 roku, a w szczególności, czy faktycznie zaistniały przeszkody uniemożliwiające mu stawiennictwo na badaniu oraz czy jego zachowanie celowo zmierzało do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego.

W ocenie Sądu postępowanie dowodowe przeprowadzone w sprawie jednoznacznie wykazało, iż w spornym okresie odwołujący pozostawał nadal nieprzerwanie niezdolny do pracy z powodu choroby a niezdolność ta powstała jeszcze w okresie pozostawania w stosunku pracy, który ustał w dniu 21 grudnia 2013r., na co wskazuje kategoryczna opinia biegłego lekarza chirurga, której ocena została przedstawiona w pierwszej części uzasadnienia, a której wnioski Sąd podzielił w całości z przytoczonych już wyżej względów. Tym samym spełniona została podstawowa przesłanka warunkująca istnienie prawa do zasiłku chorobowego w spornych okresach, to jest niezdolność odwołującego do pracy.

Wskazać w tym miejscu też trzeba, iż przy ocenie opinii biegłego sądowego, co do stanu zdrowia odwołującego, Sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w jego opinii stanowisko, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 października 1987 roku, sygn. akt II URN 228/87, publ. PiZS 1988/7/62).

Zdaniem Sądu postępowanie dowodowe wykazało również, iż faktycznie zaistniały przeszkody uniemożliwiające stawiennictwo L. U. na badaniu w dniu 22 stycznia 2014 roku oraz że jego zachowanie nie zmierzało celowo do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego tj. że odwołujący nie uniemożliwił przeprowadzenia tego badania.

Odwołujący nie miał możliwości stawienia się na badaniu lekarskim w dniu 22 stycznia 2014 roku, ponieważ wezwanie na badanie odebrał dopiero w dniu 3 lutego 2014 roku, co w konsekwencji oznacza, że jego zachowanie nie zmierzało celowo do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego. Podkreślić też należy, iż w dniu 5 marca 2014 roku do organu rentowego wpłynęło pismo odwołującego informujące, iż nie mógł stawić się na badanie z uwagi na wyjazd zalecony przez lekarza.

Stanowisko pozwanego, że sam fakt niestawienia się L. U. na badanie kontrolne skutkowało pozbawieniem jego prawa do zasiłku chorobowego od dnia następującego po dniu wyznaczonego badania do końca zwolnienia lekarskiego jest w ocenie Sądu błędne. Należy podkreślić, że podstawą wydania przez ZUS zaskarżonej decyzji w tej kwestii był w art. 59 ust. 6 cytowanej ustawy zasiłkowej, który stanowi, iż „w razie uniemożliwienia badania lub niedostarczenia posiadanych wyników badań w terminie, o którym mowa w ust. 5 (tj. terminie badania określonym w wezwaniu z ZUS), zaświadczenie lekarskie traci ważność od dnia następnego po tym terminie”.

Zdaniem Sądu istotne znaczenie ma zatem wyjaśnienie, co oznacza sformułowanie „uniemożliwia badanie” i czy L. U. w istocie badanie to uniemożliwił.

Z uwagi na brak w tej kwestii wskazówek ustawowych Sąd odwołał się do słownikowego znaczenia terminu „uniemożliwiać”. Według Słownika Języka Polskiego, pod red. naukową Mieczysława Szymczaka, PWN, Warszawa 1989, s. 602: uniemożliwiać to „czynić coś niemożliwym, nie dającym się urzeczywistnić, osiągnąć”.

Powyższe dociekania prowadzą do pytania, czy uniemożliwić badanie można poprzez niestawienie się w wyznaczonym terminie wskutek odebrania wezwania na badanie z placówki pocztowej w trybie prawidłowego awiza, po dacie, na którą wyznaczono badanie.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że badania nie przeprowadzono w dniu 22 stycznia 2014 roku, a więc w dniu określonym na wezwaniu ZUS. Na brak badania L. U. przez lekarza orzecznika ZUS wpłynął jednak zbieg okoliczności, których zaistnieniu Sąd dał wiarę ze względów podanych powyżej.

Jak wynika z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i w aktach pozwanego oraz wiarygodnych zeznań odwołującego pierwsze awizo miało miejsce w dniu 21 stycznia 2014 roku, a przesyłka zawierająca wezwanie na przedmiotowe badanie została odebrana przez odwołującego w dniu 3 lutego 2014 roku. Tym samym nie sposób upatrywać winy odwołującego w braku stawiennictwa w dniu 22 stycznia 2014 roku. Co więcej odwołujący odebrał korespondencję w terminie, wynikającym z przepisów obowiązujących w tym zakresie. Zgodnie bowiem z treścią art. 42§1 kpa pisma doręcza się osobom fizycznym w ich mieszkaniu lub miejscu pracy. Natomiast w myśl art. 43kpa w przypadku nieobecności adresata pismo doręcza się, za pokwitowaniem, dorosłemu domownikowi, sąsiadowi lub dozorczy domu, jeżeli osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. O doręczeniu pisma sąsiadowi lub dozorczy zawiadamia się adresata, umieszczając zawiadomienie w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy to nie jest możliwe, w drzwiach mieszkania.

Zgodnie z treścią art. 44 kpa w razie niemożności doręczenia pisma w sposób wskazany w art. 42 i 43 kpa:

1) operator pocztowy w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe przechowuje pismo przez okres 14 dni w swojej placówce pocztowej - w przypadku doręczenia pisma przez operatora pocztowego;

2) pismo składa się na okres czternastu dni w urzędzie właściwej gminy (miasta) - w przypadku doręczenia pisma przez pracownika urzędu gminy (miasta) lub upoważnioną osobę lub organ (§ 1). Zawiadomienie o pozostawieniu pisma wraz z informacją o możliwości jego odbioru w terminie siedmiu dni, licząc od dnia pozostawienia zawiadomienia w miejscu określonym w § 1, umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub, gdy nie jest to możliwe, na drzwiach mieszkania adresata, jego biura lub innego pomieszczenia, w którym adresat wykonuje swoje czynności zawodowe, bądź w widocznym miejscu przy wejściu na posesję adresata (§ 2). W przypadku niepodjęcia przesyłki w terminie, o którym mowa w § 2, pozostawia się powtórne zawiadomienie o możliwości odbioru przesyłki w terminie nie dłuższym niż czternaście dni od daty pierwszego zawiadomienia i doręczenie uważa się za dokonane z upływem ostatniego dnia okresu, o którym mowa w § 1, a pismo pozostawia się w aktach sprawy (§ 3 i 4).

Odwołujący nie był zatem w dniu 22 stycznia 2014 roku prawidłowo powiadomiony o terminie badania, skoro jak wynika z cytowanego powyżej przepisu art. 44 § kpa doręczenie w trybie awiza staje się skuteczne dopiero po upływie 14 dni od pozostawienia pierwszego zawiadomienia.

Nadmienić w tym miejscu należy, że postępowanie dowodowe nie wykazało, jakoby odwołujący zmieniał swój adres choćby na pewien okres w okresie pobierania zasiłku chorobowego. W tej sytuacji bezprzedmiotowe były wywody strony pozwanej w przedmiocie konsekwencji prawnych braku poinformowania organu o zmianie miejsca pobytu przez ubezpieczonego.

Nie można zatem czynić odwołującemu zarzutu uniemożliwienia przeprowadzenia przedmiotowego badania lekarskiego, ponieważ to organ rentowy ponosił odpowiedzialność za wyznaczenie badania w terminie uniemożliwiającym skuteczne wezwanie na to badanie. Organ rentowy winien tak wysłać korespondencję do ubezpieczonych, aby było możliwe jej odbieranie zgodnie z zasadami doręczeń przewidzianymi w przepisach kodeksu postępowania administracyjnego.

Tylko zaś, zdaniem Sądu, w świetle językowego brzmienia istotnego w sprawie przepisu art. 59 ustawy zasiłkowej, zachowanie celowo zmierzające do udaremnienia przeprowadzenia badania kontrolnego może stanowić podstawę do wydania decyzji pozbawiającej ubezpieczonego prawa do zasiłku od dnia następującego po dniu, na który wyznaczone było badanie przez lekarza orzecznika ZUS, co w sprawie nie ma miejsca.

Za przedstawioną interpretacją omawianego przepisu przemawia także wykładnia celowościowa. Należy zwrócić uwagę na umiejscowienie omawianego przepisu w ustawie. Cały przepis art. 59 ustawy odnosi się do przeprowadzania

kontroli prawidłowości orzekania o czasowej niezdolności do pracy i ma na celu wyeliminowanie nieprawidłowości w tym zakresie i weryfikowanie zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy nie odzwierciedlających rzeczywistego stanu zdrowia ubezpieczonych i ewentualne orzeczenie o odzyskaniu zdolności do pracy. Tymczasem w niniejszej sprawie zaświadczenie wystawione L. U. na okres od dnia 13 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku prawidłowo stwierdzało niezdolność odwołującego do pracy, co przy jednoczesnym braku możliwości stwierdzenia, iż odwołujący wyczerpał swoim zachowaniem dyspozycję art. 59 wyżej cytowanej ustawy, skutkuje przyznaniem mu prawa do zasiłku chorobowego w spornym okresie od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku.

W tym miejscu wskazać też należy, iż w toku postępowania nie ujawniły się jakiegokolwiek inne okoliczności niwelujące prawo L. U. do zasiłku chorobowego w całym spornym okresie, na co żadna ze stron postępowania się nie powoływała, w szczególności nie wskazywał na takie okoliczności organ rentowy.

W związku z powyższym Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc i powołanych wyżej przepisów prawa materialnego zmienił zaskarżone decyzje i przyznał odwołującemu prawo do spornego świadczenia tj. do zasiłku chorobowego za okres od dnia 23 stycznia 2014 roku do dnia 26 stycznia 2014 roku, a zatem w okresie wskazanym w treści rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji.

SSR Patrycja Kubicka